

Alexander von Beck

Kan du ikke lige se det? Og så er det ens eget ... bare kunne sætte sig på en hest og ride lige hvorhen man vil, jage det bytte man vil. Sove i en hytte, under åben himmel - eller hos sine undersåtter? Kun have sig selv at stå til ansvar overfor - og at stole på? Være sin egen herre - og over sit eget.

Hmm ...

Har jeg forresten fortalt om Stjernepilen? Sikke en farce: Jeg var ny i byen og alle snakkede om denne her mystiske halvelver, der turnerede rundt og imponerede med sin skydning. Okay, det viser sig så, at det er et eller andet fjols fra Spitzberg, der har fået lavet nogle kunstige ører og tjener penge på at fortælle løgnhistorier om sin romantiske fortid blandt elverfolk. Må jeg be! Han vrøvlede noget volapyk af sig og kaldte det elversk. En udemærket skytte, bevars.

Men, jeg mener, er der ingen grænser for falskheden? Hvor langt man vil gå for at sælge sig selv? Det var så gennemskueligt: skovelferne er et med deres buer - ham, spitzbergeren, ville ikke overleve en dag, hvis han var overladt til sig selv i naturen.

Hm? Hvordan det gik ham? Han trak sig tilbage. En eller anden ... kom til at skyde et øre af ham under en jagt i Reikwald sidste forår.

Aristocrat, level 4, 28 år

Ability	Score	Modifier
STR	14	+2
DEX	18	+4
CON	13	+1
INT	10	
WIS	14	+2
CHA	9	-1

Skills	
Handle Animal	+4
Heal	+7
Intuit Direction	+4
Listen	+6
Ride	+7
Spot	+6
Swim	+4
Use Rope	+6
Wilderness Lore	+7

Feats

Point blank shot
+1 på missil angreb indenfor 10m (30')

Weapon focus
+1 på bue

Track

Mulighed for at følge spor (rul Wilderness Lore)

Saving Throws

Fortitude	+1
Reflex	+1
Will	+4

Initiative +4

	Weapon	Attack	Damage	Critical	Range
HP 27	Rapier	+6	1d6+2	18-20/x2	
AC 14	Dagger	+6	1d4+2	19-20/x2	10'
	Comp. Bow	+8	1d8+2	20/x3	110'

Af gennemsnitlig højde og slankt bygget. Alexander har sit mørke hår samlet i en kort hestehale og et lille fipskæg, som det for tiden er mode i Altdorf. Ellers insisterer han ikke på at gå i højeste mode, og han foretrækker mørke nuancer og enkle snit. Han er klædt i en gran-grøn kofte med tilhørende hue, enkel, elegant og typisk for landadelen.

Hans våben er en daggert og en rapir, og en specialbygget bue. Desuden har han en mat, mørkegrå brystplade.

Alexanders efternavn er egentlig "von Stillbeck und Axen", efter et af de mindre kendte små-baronier østpå. Som navnet ligger op til, er det et dobbelt-len, og i dets langvarige historie ligger kimen til mange af de fortsatte arveretsmæssige og geografiske stridsmål. Og Alexander blevet født lige ind i stridens kerne - som den ældste søn og af en bestemt forælder-konstellation, kunne han potentielt rive baroniet itu, hvis han påberåbte sig magten. Det har han nu ikke gjort, men andre har reageret på hans vegne, og hans unge år har været usikre og hjemløse, for ingen turde give ham husly af frygt for at blive involveret i slægsfejden. Og han forstår dem godt - intet er bevist, men Alexander føler sig sikker på, at den brand, der kostede ham hans forældre, da han endnu var 12, ikke var et uheld. Alex har ikke som sådan været fedsløs, for han er da heldigvis ikke den eneste arving - det har mere været en underliggende fornemmelse af ikke at høre til og ikke at eje noget af sit eget. Som en uvelkommen gæst spenderede han sin ungdom, og efterhånden tilbragte han mere & mere tid væk fra sine stridsomme familiemedlemmer - i skoven. Der var et simplere liv muligt. Men det var ikke holdbart i længden, og på en granonkels råd tog han som 19-årig til storbyen for at undslippe miseren et stykke tid, medens andre arbejdede på en løsning eller han måske selv kunne arrangere sin fremtid gennem forbindelser ved hoffet.

Her han spenderer de seneste fem-seks år. Storbylivet bekommer ham vel - først var det et næsten chokerende brud på hans relativt isolerede baggrund, men hurtigt fandt han det som en forfriskende forandring, og han brugte meget tid på blot at iagttage og opelve på afstand. Derfor tog det ham lidt tid at finde sine fødder i det pæne selskab, og der blev set skævt til den mærkelige, landlige gæst. Indtil han opdagede, at han kunne noget, som de kunne bruge - for ham var det noget helt naturligt, og han havde derfor ikke skiltet med det: han kunne jage. Der var ikke en adelsmand med respekt for sig selv (og ikke mindst sit gode navn & rygte), der ikke havde en jagthytte, et lille gods eller en privat jagtpark, og snart fandt sig som feteret gæst i det ene selskab efter det andet. Han har diskuteret værdien af amuletter med Kejserens hofmarskal, længden af pilespidser med en Elektor og udvekslet de bedste dragemyter med en drikfældig gesandt fra Albion. Og han er i det små begyndt at øjne de muligheder for subtilt at forbedre sin position hans granonkel antydte. Axen und Stillbeck er ikke en særlig æressag for Alexander - lenet har aldrig betydet noget positivt for ham - men *hvis* han nu kunne gøre det til sit eget, kunne han i fred og med rigelige finanser nyde sin frihed på skift her i Verdens centrum og tilbyde en prægtig natur for aflappende jagter.

Nu er det ikke fordi, pengene har været et egentligt problem - interessante gæster mangler aldrig noget, hvisde bare kan finde selskaber, der vil have dem, og fra forskellige sider af familien er kommet en jævn strøm af underholdningsbidrag og bestikkelser - og ind imellem har han selv tjent lidt som tilrider og konkurrenceskytte. Men han er stadig ikke formuende på nogen måde, og der har de sidste par år været en jævn strøm af udgifter til den Store Plan. Men lykkedes den, vil han utvivlsomt kunne kalde sig baron og endelig selv kunne iscenesætte sit liv og opfylde sine drømme.

Leitstern

I en beskrivelse af Den Kendte Verden, af Dorritt Krüger, forekommer en kunstnerisk fremstilling af Sol og Måne, som to skibe der andægtigt jagter hinanden over firmanetet - det var et billede, Alexander tydeligt huskede fra dengang hans forældre endnu levede. Hvorfor det lige netop kom op den aften er lidt uklart nu her tre år senere, men skal ret være ret, var det faktisk dig, der fik idéen til Leitstern. Det til trods for et liv i de dybe skove og absolut ingen tradition for søfart. Men billedet i Krügers bog havde noget mytisk over sig som alligevel talte til en landkrabbe: Om at give slip, om at forfølge sine ambitioner, om at dele en oplevelse med venner der er så nære som brødre. Hvordan gør man den slags op i penge? Det kan man ikke, og den dag de sætter fod i en ny verden, vil det have været al søsygen og afsavnet værd - at se uudforsket land, betræde uberørt jord. Og have nået det sammen.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine venner

"Vil det sige", braldrede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopold til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til feje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelænede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrulffs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmsk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var særligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemmt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Viktor var den første fra slænget, du mødte, men det var Leopold, du først faldt i snak med - derefter fulgte den ene introduktion naturligt den anden, og I er nu seks nære venner. Det er et venskab, som du på baggrund af din ensomme opvækst nyder meget, men som du somme tider af samme grund kan have det lidt svært ved - der er stadig lidt af enspænderen tilbage i dig. Men I er forenede i jeres ambitioner for en bedre fremtid - for jer selv og verden - og det projekt, der skal opfylde dem.

Gustav Schwartzwald-Oben

Gustav er også fra landet, Schwartzwald, men Gustav er selv en gennemført kosmopolit og med sin satsning på universitetet og udadvendte personlighed - han er en kendt debattør og duellant - meget forskellig fra dig.

Oliver Gildhauser

Gennemført hofsnog - ikke nødvendigvis i en negativ forstand, men det kræver et specielt talent at sno sig i det liv. Oliver har vist aldrig prøvet andet end det søde liv og de uendelige intriger, og på den måde føler du dig helt privilegeret.

Leopold Pelrovis Weiss

En berejst ambassadør fra det lille fyrstedømme Pelrovia i Grænselandet (syd for Imperiet). Han kan som du begå sig i naturen, og I arbejder begge langt hjemmefra for at få jeres eget.

August Nordburg Nebel

Nedstammer fra en slægt med stolte militære traditioner, men har valgt at blive akolyt i en hemmelig orden under Morr-kirken.

Viktor Krieglietz

Granfætter til Storhertugen af Talabecland. Han er som sådan en fantastisk god kontakt, men han er ikke specielt interesseret i det politiske liv - det kan du faktisk godt forstå. Det kan være sværere at forstå hans interesse for magi.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

Da Alexander endnu var en yngling fik han chancen for at bevise sine evner som jæger - godsets jagtmester lod ham nedlægge en hjort på egen hånd. Oplevelsen var uforglemmelig - den ellers så velkendte skov tog sig anderledes ny og eventyrlig ud, og han oplevede dufte og lyde med en ny intensitet. Han koncentrerede sig om sine færdigheder og sit mål, prøvede at holde sig fokuseret, men hans sjæl var som en fugl i en snare - den længtes efter himlen og dens inisterende basken gav han en urolig, lykkelig fornemmelse. Da han endelig stod overfor sit bytte, havde han en fornemmelse af at stå overfor mere end et simpelt dyr - landskabet omkring var uigenkendeligt - som var han vågnet op inde i en drøm - og der var ikke plads til den viden og de evner, han havde tillært sig i den virkelige verden. Han kunne ikke skyde, og byttet gik derfra uden at have vejret nogen fare. Alexander lod med rystende hænder strengen slappes, og pilen faldt impotent ned for hans fødder. Frustrationen og ærgelsen var nok til at få en knægt til at græde, men netop i denne hans livs mørkeste stund dukkede byttet op igen ... og så alligevel ikke. Det var hans første glimt af en elver. Hun stod præcis der, hvor hjorten havde stået. Gengældte hans stirren med et uudgrundeligt blik - var det anklagende? Eller venligt? Hendes øjne lod sig ikke læse, og så var hun væk - i sporet på hans bytte. Men det er de øjne Alexander husker, når han siden har stået i det afgørende moment inden det dræbende skud.

Refleksioner

Du er Alexanders skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Selvstændighed >> er i virkeligheden ensomhed
 Det frie liv >> han er menneskesky
 Uprætentios >> bagstræberisk og pasiv
 Instinktiv >> lader sig styre af dyriske sanser

Skyggens kærlighed er drevet af sult - en længsel efter en kvindes krop. Og Liva er samtidigt et bytte for hans maskuline kraft. Han drømmer om at nedlægge hende - tage hende, tæmme hende, holde hende i bur, sætte hendes tænder på en kæde eller gøre et trofæ ud af hendes smukke hoved.

Af udseende ligner han først de øvrige kappeklædte. Hans ben er skjult men viser sig at ende i hove, og der vokser dunede horn mellem hans pandelokker - han ligner efterhånden en faun, men hornene vokser ud til et gevir, og der kommer flere dyriske træk. Ved afslutningen af scenen er han fuldt forvandlet til en korrupt udgave af dyrenes konge.

August Nordburg Nebel

Lad mig få dette på rene, "Freddy": Du påstår altså, at du og dine frænder dér ikke besøgte min klients ejendom? Den pågældende nat? Herr Hässel, unskyld mig, men vil de holde mine rober ... og ordenstegnet - det lader til, at denne tølper insisterer på, at jeg skal holde min sværdarm fri. Tak. Nuvel. Freddy, var det? Ak ja. Ja, udemærket kald du bare dine venner herhen med det samme - dem vil jeg også gerne have et ord med. Må jeg anbefale jer ikke at begynde at lege med de knive? Eller den kødøkse? I kunne komme til skade. Så vidt jeg husker var De og Deres hustru Shallya-tro, Herr Hässel? Måske skulle De hellere fortrække, inden forhøret antager en mere pinefuld karakter. De kan trygt stole på mig - disse slyngler har så godt som erkendt deres skyld. Ja, selv tak, Herr. Haha! Ja, vi tales ved! Hov, Freddy - var det dit øre? Jeg advarede dig jo. Og tro mig, Hässel giver ikke ekstra betaling for pæne lig ... Hey, vent nu her!

Aristocrat, level 3, 26 år

Ability	Score	Modifier	Skills	Feats
STR	16	+3	Climb +5	Alertness
DEX	11		Disable Device +4	+2 til Listen og Spot (er inkluderet)
CON	9	-1	Gather Information +5	
INT	15	+2	Hide +2	Great Fortitude
WIS	15	+2	Intimidate +5	+2 på Fortitude Save (er inkluderet)
CHA	14	+1	Jump +5	
			Listen +6	Power Attack
			Move Silently +2	Flyt 1-3 fra angrebsrul til skade
			Open Lock +4	
			Ride +2	
			Search +6	
			Sense Motive +4	
			Speak Languages (Classical, Breton)	
			Spot +8	
			Use Magic Device +3	
			Use Rope +2	
Saving Throws				
Fortitude	+3			
Reflex	+1			
Will	+3			
Initiative	+0			
			Weapon	Attack
AC 10			Long sword	+6
HP 16			Short sword	+6
			Dagger	+6
			Damage	Critical
			Long sword	1d8+2
			Short sword	1d6+2
			Dagger	1d4+2
				19-20/x2
				19-20/x2
				19-20/x2
				10'

August har arvet familiens karakteristiske tætte kropsbygning, men han er kun gennemsnitlig af højde. Hans ansigt er tilsvarende bastant, og hans kraftige, lange lys hår giver ham et karskt, nordbo-agtigt præg. Han går enten i uniformslignende frakker med tilhørende pynt eller ehlt simple kofter, som det bekommer sig en akolyt. Just nu er han i autoritativt antræk i sort og gult med tilhørende baret. Over skuldrene har han sit midnatsblå ordensslag, låst med en stjerneformet broche.

Han har et slankt langsværd præget med Nordburg-emblemet, men går sædvanligvis kun med et bredbladet kortsværd. Hans brystplade har en dydblå finish pyntet med små sølvstjerner.

Som August har fået fortalt et utal af gange, så kæmpede og faldt hans oldefader, Augustus, ved Magnus den Frommes side, da Kaos overstrømmede verden. Før ham har en lang række af krigsmænd med efternavnet Nordburg marcheret gennem Imperiets blodige, glørværdige historie. Augusts sti var således allerede afstukket, da han kom til verden i en provinsby et par dage fra Altdorf. Han udviklede sig da også tilfredsstillende, indtil han i otte-ni års alderen begyndte at blive plaget af en ond hoste, der forfulgte ham i mange år og hverken lod sig medicinere eller uddrive. August var som knægt et naturligt mål, hvis man skulle bevise sine evner indenfor slåskamp - og hvad bedre var, han var pga. sin sygdom ikke specielt frygtindgydende. Det var den hårde livets skole, men August tog det med oprejt pande, og fandt andre måder at få hævn på: han gik efter de andre drenges svagheder - det var kun rimeligt, for de gik jo egentlig efter hans. Hans familie var imidlertid noget skuffet over hans manglende blodtørst. Da han var omkring de 16, var han kommet sig over hosten, men den havde sat hans udvikling tilbage, og han var mindre end sine jævnaldrende.

På det tidspunkt blev han sendt til Altdorf for at blive skolet i krigskunst på militærakademiet tilknyttet Sigmar-templet. Her fik August endeligt et positivt møde med krigskunsten: fægtekunsten, heraldikken, historien og fornemmelsen af broderskab. Men også hvad han brød sig mindre om: taktiske studier, kadaver-disciplin og en lurende smertefuld død. Og da skoletiden var forbi, tog han på eventyr - det var godt nok for familien, for der var også karriere-muligheder som lejesoldat. Imidlertid var det en meget mere listig og ikke særligt glørværdig affære - det var mest en masse træg forfølgelse af spor, forladte ruiner og lange trøstesløse dage i den vilde natur. Men der var også udfordring at finde i efterforskning, og August begyndte at overveje, om man ikke kunne lave noget i den stil og blive bedre betalt uden at skulle rode rundt i mudderet - og måske mere i stil med den romantiske, omrejsende helt, der er beskrevet i bøgerne. Nordburg-slægten rystede altimens opgivende på hovedet, og han blev efterhånden opfattet som det sorte får og opgivet.

Idéen om at kombinere eventyr med mere prestige førte ham til Midnatsordenen. De annoncerede ikke efter medlemmer, og det var kun igennem sit lidt aparte ehverv, at han var stødt på deres navn (i en bog hos en købmand, der syslede med at oprette sin egen Kaos-kult). Men da han ved de sidste toner af midnatsklokkens kimen bankede det særligt signal angivet i bogen på Morr-templets dør, blev han modtaget som ærlig aspirant. Og fra det øjeblik, var det det, han var. Medlemmer af ordenen fungerer som en slags efterforskere af sære dødsfald, og de har ofte gode kontakter til læger, præster, gravere og andre, der har med død at gøre. De er ikke præster, men er særligt indviede i Morr-kirken med deres egne ritualer. Deres orden er ikke almindeligt kendt, men de prøver modsat heller ikke for enhver pris at holde sig skjult - Morr bringer de, der behøver deres hjælp, til dem. De kræver ingen penge, hvis der er en interessant sag, men det er almindelig kotume, at donere til templet - og typisk er der også en personlig belønning til den involverede ordensbroder. Vigtigere end pengene er det, at han kan udnytte de evner, han har, fremfor at skulle tilpasse sig familiens forventninger - og han kan gøre godt. Men guldet har fået ben at gå på - og det er endnu en god værdig sag.

Leitstern

August ved hvorfor han har sat penge i Leitstern: Udødelighed. Ikke at han forstiller sig, at de nødvendigvis vil finde gudernes hemmelige elixir eller sådan noget, men historien vil finde en uudslettelig plads til dem. Horisonten er en gåde, som den rejsende løser. Og i disse år opklares verden af de, der har modet og visionerne. Du vil være en af dem. At rulle et kort ud for din søn og kunne sige, "Augusthafen, dér på den Nye Kyst - den bærer mit navn." At se portrætmaleriet i Heltenes Sal i kejserens foyer - side om side med von Edelweiss: genåbnede Schwartzfeuer-passet, baron Paritz: Sydkystens betvinger og general Wirklund: første ambassadør til Arabia ... Nordburg-Nebel: opdagede Guldkysten.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine venner

"Vil det sige", braldrede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopod til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til feje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelægnede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrullfs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmsk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var sønderligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemmt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Da du først mødte Gustav, var han kendt som en ballademager, og du var lidt tilbageholdende. Den anden gang var han sammen med Viktor, og han hjalp dig til at se Gustavs udfarende undren som noget positivt. Senere kom de andre til, og alt i alt har du lært meget af dem om at bevare et åbent sind og give de store følelser plads - meget forskelligt fra din opvækst og ordenens politik. I har turneret Altdorfs caféer, teatre, pladser, debatsale og meget andet tyndt - og nu ligger hele verden måske åben for jer.

Gustav Schwartzwald-Oben

En kendt og berygtet debattør og duellant i studenter-miljøet i Altdorf. Kommer oprindeligt fra landet, men han har iden grad integreret sig i storbyen. Frygtløs, men alligevel velovervejet - og nogen gange udspekuleret.

Viktor Krieglietz

Granfætter til Storhertugen af Talabecland. Har som sådan uanede muligheder for en politisk karriere, men han er ligesom du heller ikke gået i familiens fodspor: Viktor studerer magi.

Alexander von Beck

Arving til et lille uroligt baroni østpå, og han er delvis incognito for at undslippe balladen lidt. Han har arbejdet sprodaisk som jæger for andre adelige - en betroet post. Alex er en god mand - begge ben på jorden-type.

Oliver Gildhauser

Oliver har vist aldrig prøvet andet end det søde liv og de uendelige intrigier ved hoffet. Men han er en mand af mange talenter, og hvis han blot var lidt mere stabil, kunne han faktisk være potentielt materiale for ordenen.

Leopold Pelrovis Weiss

Ambassadør for det lille fyrstedømme Pelrovia i Grænselandet (syd for Imperiet). Et meget pragmatisk menneske, der ikke måske ikke har den stærkeste moral - men han kender forskel på godt og ondt, og det er det vigtigste.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

Da August modtog Midnats-ordenens tredje grad førte en maskeklædt broder ham ad en hemmelig løngang til et anneks i Altdorfs katakomber. Ved portalen svor han tavshed ved Vvyrdag's le og gjorde de rette tegn. Guiden førte dem ind i et uanseeligt kammer med en enkelt sort upyntet kiste. Et bundt af forskellige urter og tørre blomster var sømmet fast på låget. Allerede inden den maskeklædte uhøjtideligt løsnede de 9 nagler, der holdt kisten magisk lukket, bankede Augusts hjerte hurtigere og højere end nogensinde før. Han følte det som i et mareridt, hvor man intuitivt ved - bare ved - at der gemmer sig sand ondskab bag den dør, der alt imens langsomt åbner sig. Og da kvinden i kisten - med rosentræs-stagen gennem brystet - kom til syne standsede det for et øjeblik helt - for så igen at finde en rolig takt. August lyttede knapt til sin mentor, men betragtede intenst den smukkeste kvinde, han nogensinde havde set. Hun var ren, evig og urørlig som en marmorskulptur, men dødsmasken var frosset i en livagtig grimasse, som fandt hun situationen ironisk og kun havde smil til overs for deres mangelfulde forståelse af liv & død. Den nat lærte han kunsten at omgøre en vampyr - men det var hendes ansigt, han huskede bedst.

Refleksioner

Du er Augusts skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Krigerarv >> en fortængt blodtørst
 Kløgt >> et dække for hans fejhed
 Mysticisme >> skummel okkultisme
 Mordgåde >> tilfredsstillende en morbid lyst

Skyggens kærlighed er styret af Livas udspring fra død og sex. Hun er en gåde, der skal løses - ikke interessant som et levende, tænkende væsen. Men som datter af en evig-ung og sanselig frugtbarhedsmoder, en almægtig dødsfyrste-fader. Allersmukkest ville hendes arv stilles til skue, om var hun anbragt nøgen i en kiste.

Han fremstår som en stærk, høvisk skikkelse, hvis ansigt forbliver i skygge under kappen. Fra under kappen høres metallisk klirren - det er nøgler, kæder, en hvæssekniv, sølvmonter. Man aner en bred klinge - den har ingen hak fra kamp - men alligevel er den blodig. Under kappen er en hætte. Under hætten et dødningshoved. Mod scenens slutning står han afventende som en høstmand ved en døendes side - blodsdybbende og sulten.

Gustav Schwartzwald-Oben

Bah! Det var det værd.

Idioten påstod at Hereussermann Teoremet kunne overføres på Tarradasch's senere, politiske værker - 'Krig & Ufred' ... ha, selv 'Et Dukketeater'! Latterligt! Jeg sagde, "hvis reusermanden virkelig havde haft skuespil i tankerne, da han formulerede sit manifest, ville han have insisteret på at indføre rigtige klinger og hjertevarmt blod".

Pah! Det er det, jeg hader ved den slags teoretikere. Sofister uden sofia! Og det var ham selv, der bad mig bakke fornærmelsen op med handling - hvis jeg turde. Som om jeg havde noget at frygte fra den opkomling - standsmæssigt såvel som i duelighed ...

Ja, ved de Fire Magter, gu' stak jeg ham da ned! Hahah! Men det var en ærlig duel, og arret gør ham kun pænere ... og den beviste min pointe. Din omgang.

Aristocrat, level 4, 26 år

Ability	Score	Modifier
STR	11	
DEX	16	+3
CON	12	+1
INT	17	+3
WIS	11	
CHA	13	+1

Saving Throws

Fortitude	+1
Reflex	+1
Will	+4

Initiative +7

AC 13
HP 26

Skills	
Bluff	+7
Decipher Script	+6
Forgery	+7
Gather Information	+8
Knowledge (religion)	+10
Knowledge (politics)	+8
Knowledge (philosophy)	+8
Knowledge (arts)	+8
Listen	+4
Ride	+6
Speak Language (Classical, Arabic, Tilean)	
Spot	+4

Feats

Expertise

Flyt 1-3 fra dit angreb til AC

Improved initiative

Initiative +4

Weapon finesse

Angrib med DEX Modifier
istedet for STR
(kun med rapiren)

Weapon	Attack	Damage	Critical	Range
Rapier	+7	1d6	18-20/x2	
Dagger	+4	1d4	19-20/x2	10'

Gustav har milde, runde træk og er blødt bygget uden at man kan kalde ham overvægtig. Hans hår er blond og friseret tilbage, og hvirvler danner fine krøller i nakken. Hans garderobe er borgerlig - ikke så flamboyant som adelens, men gode materialer og godt håndværk. Som nu - et blåt fløjls-sæt, med en godt brugt, lys skjorte og hans yndlings-baret. Desuden går han med stok - ikke af nødvendighed men fordi det giver ham en nobel fremtoning - og den slår hårdt.

Desuden har han en smukt forarbejdet rapir, som han vandt i en duel, og en tilhørende stilet-slank daggert. Hans brystplade er simpel og arret.

Mange mile fra hovedstadens intriger, leben og lærdom ligger det velhavende gods, Abendblume, gemt væk dybt inde i Schwartzwald. Lensherren der, Abelard, er Gustavs fader, og Gustav voksede op blandt mange søstre og brødre - og en alt for god del af dem ældre. Livet der er forudsigeligt, og truslerne er håndgribelige - omstrejfende hornede bæster fra skoven eller utilfredse bønder i deres pøbel-amok. Men ikke engang den periodiske fare kunne lette den dyne af kedsommelighed, der lå over Gustavs liv i Schwartzwald - og utilfreds med det, han havde, gav han sig til at øge efter noget andet. Lærdom i landdistriktet var afhængig af det lokale Sigmar-tempel, og Gustav fik grundet sin lave status i arvefølgen overtalt sin fader til lade ham studere. Og han greb chancen til fulde - efter blot et par år hos fader Gjerrulff, skaffede præsten ham, 18 år gammel, en delvist tempel-financeret studieplads på universitetet i Altdorf.

Gustav har ikke spildt sin tid på at læse alle de gammelkendte værker, men har i stedet koncentreret sig om at komme i professorernes gemmere - han har læst bøger der anses for kætteriske og blot konstateret dem usammenhængende, værker der kostede forfatteren hovedet men hvis største forbrydelse i Gustavs øjne var dårlig grammatik snarere end forædderi. Han har ikke et moralsk filter, der bremser ham i at læse en tekst - alt har interesse, også de forbudte kulter - ikke at han selv kunne falde for Kaos, men man må bevare et åbent sind. Hvilket præsterne ikke var enig med ham i, og han har ikke længere nogen kontakt til templet.

For Herr Abelard har hans fornemmeste symbol på status i Imperiet altid været hans ret til at rejse 52 af de lokale bønder til tjeneste i landmilitseren - men Gustav indså allerede som barn, at det feudale system - hvor rigtigt det end så ud udefra - var åbent overfor manipulation. Sideløbende med hans studier har Gustav således på skift kritiseret og charmeret systemet - en hårfin balance, men flere aristokrater har set indholdet af hans propaganda som deres chance for advancement, og han har således et fint netværk af protektorer, der hidtil har kunnet forsvare ham og hans ungommelig kådhed. Men Gustav har også haft gavn af den regelmæssige våbentræning på godset, og han kan tage vare på sig selv. Han har således dræbt en mand i duel og trukket blod fra flere. Men hans subtile kritik af visse dele af lovgivning eller bestemte personers inkompetence, antydede forslag til "forbedringer" her og offentlige argumentationer for bestemte interesser der har givet pote: Gustav behøver stort set ikke bekymre sig om sit studie - det varetager hans ry for ham - og Herr Adelard har endelig set noget i sin søn og har fremsendt ham en stor del af familens ikke ubetydelige formue med et formål at lade pengene arbejde for en adelig titel - et lille "von". Gustav har imidlertid fundet bedre ting at bruge pengene til. Livet i Altdorf er det eneste Gustav anerkender - opvæksten på Abendblume er et uinteressant kapitel i hans livsværk, og fugt har klistret siderne sammen og tværet blækket ud. Derfor har han heller ikke de store kvaler ved at formøble pengene - de skal i øvrigt nok komme mangefold tilbage.

Leitstern

En legende - men ikke en af de mest populære i de såkaldt lærde kredse - fortæller, at Verdens grundlæggere sejlede i et hav af Intet. Men Urbæstet vågnede i sin våde grav og kastede sine fangearme omkring skibet. Og i kampen opstod Noget. Skibet løb på grund mod et Land - Verden - der var blevet blotlagt, da der skabtes bølger i Intet. Og Noget tog rod i Verden. Mennesket har stadig mindet om den kamp i sig - nogen lokkes af urbæstet og tilbeder det som Kaos - andre mærker længslen efter rejsen, opdagelsen og ønsket om at harpunere Bæstet. For få årtier siden ændrede elverfolk fra hinsides havet menneskenes forståelse af geografien - og allerede nu løber en renæssance gennem Verden. Så meget urkraft er der endnu i de store racer, og med "Leitstern" har Gustav investeret i fremtiden - og et håb for menneskeheden. Kun ved at søge de nye udfordringer og overvinde dem, kan menneskeheden udvikle sig, og på den yderste dag, som alle teksterne er enige om står for døren, endeligt drive Urbæstet tilbage i intetheden. Mere konkret så venter farer, der vil skabe bedre krigere, andre civilisationer der vil inspirere tanker, opdagelser der kræver revurdering og nye opfindelser og ny kunst vil følge kølvandet. Og økonomien vil blive styrket. Også gustavs personlige økonomi, men det er jo kun rimeligt, eftersom han har investeret en del penge i projektet. Rigtigt mange penge, faktisk. Mere præcist de penge, der skulle være gået til hans uddannelse. Og et par gældbeviser i Abendblume oveni. Men det vil rigeligt tjene sig ind.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine venner

"Vil det sige", braldrede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopod til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til feje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelænede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrulffs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmsk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var sænderligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemmt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Du fandt sammen med Oliver for snart fem år siden, og de andre kom til ret hurtigt derefter. Jeres klike er nok i sær samlet omkring en idé, for I kommer fra meget forskellige baggrunde. Det er idéen om, at folk af jeres stand er forpligtet til at gå foran og lede. For dig har det dog også haft en praktisk funktion, da du ganske enkelt har kunnet føle dig lidt mere sikker i hverdagen. Dertil kommer naturligvis det gode selskab. Og for tre år siden også jeres store projekt.

Oliver Gildhauser

Den første af dine nye venner - der var noget fascinerende ved Olivers tilsyneladende ubesværede dans gennem livet ved hoffet. Men for Oliver er det liv på mange måder nok i sig selv, og han har ikke prøvet meget andet - medens det for dig mere er et middel.

Viktor Krieglietz

Den måleligt mest indflydelsesrige af dine venner er Viktor, granfætter til Storhertugen af Talabecland. Du forsøgte først at vinde ham for dine progressive idéer, men de lod ikke til at interessere ham, hvilket var lidt skuffende. Men Viktor er imidlertid ikke dum - han stræber bare efter en anden viden, den esoteriske og okkulte - magien.

Alexander von Beck

Længe anså du Alexander for et fjols, der mest mindede om din storebroder. Men Alexander formår at kombinere sin rustikke fortid med det sprudlende storbyliv, og det må man tage hatten af for. Desuden er der noget med en familie-intrige, og han er delvis incognito for at undslippe balladen, og den slags hemmelighedskræmmeri er nu så charmerende.

Leopold Pelrovis Weiss

Ambassadør for det lille fyrstedømme Pelrovia i Grænselandet (syd for Imperiet). Nedstammer en efter deres forhold fornem familie. Leopold kommanderer en del finanser i arbejdet for rigets sag. Leo er mere en politiker end du, men I deler en stræben efter magt.

August Nordburg Nebel

Nedstammer fra en slægt med stolte militære traditioner. Han er akolyt i en hemmelig orden under Morr-kirken. Og du har rent faktisk ikke kunnet lokke nogle af deres guld Korn ud af ham. August har ligesom dig selv valgt at gøre noget andet end familien forventede.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

I katedralen i Altdorf er der et billede af Sigmars moder. Scenen er spektakulær - det er nat, men himlen er et bølgende landskab af torden og blålig lynild, ildevarslende lilla skyer, glimt af månerne - den ene blodrød, den anden ligesom oplyst indefra, som et lys begravet under isen - og fra jorden springer flammer op og toner det hele i dæmonisk rød og inferalsk orange. Men kunsteren, en ungdommeligt visionær Epriza von Karritz, leder dygtigt betragterens blik hen mod den tohalede komet, der trods det kaotiske firmament hvorfra den styrter, synes en rolig forenende og uafvendelig kraft. Kometen signalerer Sigmars komme, og Eprizas genistreg er, at han bruger Kejser-moderens blik til at styre iagttagernes opmærksomhed ind i billedet. Kropssprog afslører hendes uro ved de himmelske kræfters hærgen, men hendes ansigt er roligt - øjene har fanget det faldende legeme, og hun erkender ydmygt sin skæbneuden hun dog kan sætte ord på. I dét øjeblik er hun balanceret på en knivsæg mellem ungmø og kvinde, mellem angst og lykke -- man fornemmer næsten hvordan hendes læber er enkelt lynglimt fra at skilles i en næsten erotisk opstemthed, medens hun, draget, ser kometen styrte og proklamere hendes mystiske rolle en ny æra.

Refleksioner

Du er Gustavs skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Nysgerrig >> skruppelløs og selvisk
Nytænkende >> amoralsk
Boheme >> dekadent og nedladende
Videbegærlig >> kætterisk

Skyggen kender ikke kærlighed som andet end et akademisk begreb, en æstetisk betragtning. Han vil udstille Liva, forevige hende, sætte hende på en piedestal, vise hende frem men ikke aldrig elske hende. Kunne man bare forevige hendes skønhed - lade ædelmetaller tørre direkte på hendes hud for at skabe den perfekte maske; måske udstoppe hende eller fastfryse hende i et levende Rictus. Hmm ...

Han fremstår som en kutteklædt, elegant orator. Hans kappe er tung, smukt forarbejdet og fyldt med hemmelighedsfulde folder. Hans ansigt bliver grippelignende, og en fjer daler langsomt ud fra under kåben. Noget tentakellignende bevæger sig i en fold. En vrængende maske glider for ansigtet. Til sidst vil han være et uhyre med antydende mutationer, forgæves forsøgt gemt af vejen bag mundæne kapper og en ådselsfugle-maske.

Leopold Pelrovís Weiss

Start med det sædvanlige, "Viise fader, Pelrovíses Stjerne, Baron af Immerniederungsfähr og bla - bla - blah!" (Det gamle sentimentale fjols ...)
Nej, selvfølgelig skal det ikke med!

"Det vil glæde Dem, at jeg siden vores sidste korrespondence har sikret Dowager Anilla's loyalitet."

Uduelige fjols! Man dekanterer ikke en Chateau Varron '23 - giv mig den flaske og forsvind!

Hum-ti-dum ... jo. "Prisen var et ubetydeligt stykke land, som Fruen snart erfarede er bestridt af en hvis grev Bernt" (den gamle svindler ...) "- da hun klagede mig sin nød, spillede jeg overasket over sammenfaldet og beskrev vores langvarige fejde med ham. Hun har nu investeret et betydeligt pengebeløb i at få ham sværtet til - oveni min fortjeneste med jordhandlen." (som du ikke ser en skilling af, din satans gnier ...).

Find selv på nogle passende floskler til fyld - hvad tror du, jeg har betalt dig for? Jeg må ud og have det her hundepis skyllet ned ...

Aristocrat, level 3, 29 år

Ability	Score	Modifier
STR	14	+2
DEX	15	+2
CON	10	
INT	14	+2
WIS	9	-1
CHA	15	+2

Saving Throws

Fortitude	+1
Reflex	+1
Will	+3

Initiative +2

Skills	
Diplomacy	+9
Disguise	+4
Gather Information	+6
Handle Animal	+6
Intimidation	+4
Knowledge	+7
Listen	+7
Ride	+7
Sense Motive	+4
Speak Language (Pelrovian, Tilean)	
Spot	+1
Swim	+4
Wilderness Lore	+3

Feats

Ambidextrous

Ingen -4 straf for at bruge kejhånden

Two weapon fighting

Reducerer straf for at bruge to våben med 2

Weapon Focus

+1 til brug af kortsværd

AC 12
HP 24

Weapon	Attack	Damage	Critical	Range
Short sword	+4	1d6+2	19-20/x2	
Dagger	+5	1d4+2	19-20/x2	10'

Skarpe ansigtstræk og en svagt gylden hud giver Leopold et let fremmed udseende. Hans hår er skulderlangt og ræverødt. Pelrovías mode ligger tæt op af Imperiets på Mangus den Frommes tid: enkelt og med en antydning af noget militant. I øjeblikket bærer han et sæt i okker og læder med en kappe og en bredskygget hat.

Han er bevæbnet med to smukt forarbejdede kortsværd og har en brystplade i en god kvalitet - midt på brystet sdder et fint smedet segl for Pelrovia (et kornaks mod ternede felter).

I den sorte periode i Imperiets historie, hvor riget var uden en rigtig kejser flygtede mange fra al miseren og forsøgte at skabe sig et nyt liv i det vilde område kendt som Grænselandet - således opstod fyrstedømmet Pelrovia omkring år 2100. Det unge land fik sig bidt fast, men dets eksistens har været en lang række af prøvelser, for livet i periferien er konstant truet, og de små nationer kæmper internt om pladsen. Pelrovia har i de seneste år har forsøgt at vinde kejserens øre for at købe sig assistance eller måske et lille fredeligt len indenfor Imperiet grænser. Leopold nedstammer fra en af de grundlæggende familier, så det var fra starten forventet, at han ville gå i nationens tjeneste. Hans nysgerrighed blev bestemmende for hans karrierevalg - i starten tog han blot med på udlandsbesøg for at iagttage, lære og se noget nyt, men efterhånden fandt han det direkte udeholdeligt at blive hjemme i Pelrovis, når dets skæbne i det store hele blev diskuteret i verden omkring. Han forfremmede på det nærmeste sig selv, da han under en mission, der skulle prøve at vinde en dværge-enklaves støtte, tog sagen i egne hænder og afsluttede forhandlingerne ved at plante sit sværd i skallen på deres leder - han havde luret et forrædderi, og hans indgriben blev efterfølgende både frikendt og rost. Den samme vekslen mellem praktisk sans og snedig forhandling har siden tjent ham vel, og i sagens tjeneste bør hver en taktik overvejes - han har ihvertfald ikke endnu haft moralske skrupler ved sine beslutninger, selvom de har ført til ødelæggelse og mord. Det er blevet til mange rejser siden, og undervejs har Pelrovis måske nok blevet en lidt abstrakt størrelse for ham - det er hans "fædreland", men han har ingen egentlig "fædrelandskærlighed" - det er et arbejde.

For fire år siden fik han så overdraget posten som Pelrovis ambassadør i Altdorf. Han havde på det tidspunkt aldrig været i en by af blot tilnærmelsesvist Altdorfs størrelse, og de første måneder var en næsten lammende oplevelse. Alverdens diplomater forsamledes på kejserens hof, og der kunne han pludseligt gå side om side med Pelrovis arvefjender eller drikke vin med eksotiske elverfolk. Han var også plaget af en begyndende frustration, da han indså, hvor vanskeligt det var at få nogen i tale, der betød noget. Leopold lod sig friste til at snyde - selvom han selvfølgelig ikke selv så sådan på det - bestikkelse er et accepteret argument for en sag, men han brugte også trusler og sin kendskab til urter, der kunne gøre folk mere modtagelige for hans side af side. Han har siden taget sine tæsk og lært lektionen, og nu bruger han kunne de mere ekstreme forhandlings-teknikker, når han kan slippe afsted med det. Pelrovia er næppe kommet meget tættere på fred i hans periode, men folk, der ellers ikke har noget med det lille riges genvordigheder at gøre, taler rosende om ham i deres korrespondence, og Leopold har således fået bedre økonomi til sit arbejde.

Nu har Leo imidlertid opdaget, at der er så mange andre ting at bruge penge på end et fjernt land, som han i øvrigt ikke føler det store for. Så han har skudt de nye midler i et helt andet projekt - men bliver det en succes, kan Pelrovia til gengæld se frem til en lys og bedre fremtid.

Leitstern

Leopold har selv været til søs en enkelt gang: En "handelsmand" fra Estalia, Don Gilbertez, lagde til i Pelrovia med sit skib efter en uheldig tur til Arabia - hedningene havde taget hans last og halshugget flere af hans mænd. Leopold og en håndfuld af fristatens soldater tilbød deres tjeneste ombord, hvis Gilbertez sørgede for kun at "handle" med fristatens fjender. Den Pelrovianske diplomat var dengang ikke gammel nok til deltage helt så meget i løjerne, som han gerne ville, men han lærte dog, at har man først et skib, sætter kun ens samvittighed og driftighed en grænse for, hvor hurtigt det tjener sig ind igen. At så længe man rejser med folk, der kan deres kram, er det ikke mere farligt end at rejse i Imperiet. Og at fornemmelsen af at opdage nyt er anderledes intens, når man efter dage til søs gennem tågen spejder et nyt mål end når man gennemtraver et landskab mil for mil. Pelrovia har nu igen investeret i et skib - denne gang Leitstern - omend de måske ikke er helt klar over, hvad Leopold har brugt de store finanser, han råder over, til.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine venner

"Vil det sige", braldrede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopod til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til fejje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelænede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrullffs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmsk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var sønderligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemmt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Kort efter din ankomst til Altdorf mødte du Alexander - du var der egentlig for at få lejlighed til at tale med en potentiel allieret. Derefter kom de andre hurtigt til. Jeres venskab blev et anker i den nye tilværelse, og de berigede dit liv med nye, progressive idéer og gode sammenkomster. Du har til gengæld benyttet dine kontakter til at forsyne selskabet med interessante urter og gode vine. I deler fornøjelsen ved de gode ting i livet og de store drømme. Og måske går I et uforglemmeligt eventyr i møde sammen.

Alexander von Beck

Arving til et lille uroligt baroni østpå, og han er delvis incognito for at undslippe balladen lidt. Han som du måske heller ikke et typisk storby menneske, men han formår at være sig selv uden at falde for meget udenfor.

Gustav Schwartzwald-Oben

Gustav er til gengæld en gennemført kosmopolit, der lever det vilde studenterliv og kommer i verbale såvel som fysiske slagsmål.

Oliver Gildhauser

Hvis blot Oliver var til at holde fast på en sag længere end et minut, ville hans evner som hofsnog være uvurderlige for Pelrovia. Men han sætter for stor pris på sin frihed og selvstændighed. Godt for ham.

August Nordburg Nebel

Nedstammer fra en slægt med stolte militære traditioner og er akolyt i en hemmelig orden under Morrkirken. Han bruger sit intellekt bedre end sit sværd og angiveligt indviet i mysterier om liv & død. Spændende.

Viktor Krieglietz

Viktor, granfætter til Storhertugen af Talabecland, er så forbandet begavet og privilegeret, at det er svært ikke at være misundelig. Og så har han af alle ting valgt at studere magien. Hvis det ikke var fordi, han rent faktisk er pokkers intelligent, ville du nok kalde det forkælet.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

Første gang Leopold tog med sin onkel med over bjergene ind i Imperiet overnattede de i en simpel landsby, hvor man holdt nogle geder og får og skaffede sig sideindtægt som bærere og guider for handlende. Leopold var endnu mere ilder og utålmodig end han er i dag, og han lagde ikke skjul på sin foragt for de stinkende, uoplyste hyrder. Men der var blandt dem en særling - en kvinde, vel omkring de 30, men hun var tydeligvis ikke i stand til at tage vare på sig selv, og det var tvivlsomt, om hun ville blive meget ældre. Hun fulgte Leopold rundt hele aftenen, som en kurrende, beluset due, og hendes snak gav ingen mening. Men midt om natten vågnede han: kællingen sad ved hans side, og det døende, røde skær fra ildstedet gav hendes ansigt en næsten barnagtig mildhed - hun smilte, og for første gang var der fornuft i hendes blik. Så rejste hun sig og gik ud. I daggryet brød helvede løs, da en røverbande overfaldt landsbyen - de rejsende havde deres heste, men de havde rigeligt hyr med at komme væk, og Leopold fandt til sin overaskelse stanken af hyrdernes brændte kød var værre end den de havde af at leve sammen med deres dyr. Og den gale vidste, hvad der ventede.

Refleksioner

Du er Leopolds skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Fri >> en hjemløs, uelsket strejfer
 problemløser >> hensynsløs og brutal
 Livsnyder >> slave af sit eget misbrug
 Taktiker >> en beregnende rænkesmed

Skyggen vil aldrig lade sig binde - hellere at Liva har et afhængighedsforhold til ham end omvendt. Han vil skabe et forhold af falsk hengivenhed, misbrug, sympati og vold - alt, for at holde fast på hende. Jo stærkere lænker hun er i, des friere vil han være. Man skal heller ikke undervurdere værdien af en nøje kontrolleret semi-guddommelig kraft som hende - og slaver kan handles.

Skyggen fremstår som en dyrt klædt købmand, med en tung pung. Efterhånden afsløres nye pakkenelliker, små tasker, en kiste, et skrin - og oppakningen på ryggen bliver tungere. Han finder en vægt frem - alt imens hans bagage afsløres som syndige laster og krigens værktøj. I scenens afslutning fremstår han som en hæslig krumbøjlet kræmmer, hvis krogede hænder tilbyder alverdens ondskaaber til gengæld for tyngende guld.

Oliver Gildhauser

Hmmm, her er mit forslag: Du pakker dine anklager væk og sender Brutalis dér bort, og jeg undlader at lave en scene - det er dog en af byens bedste spisehuse - er det iøvrigt ikke borgermesteren derovre? Vink, smil ... sådan, ja.
Godt, hør så efter: Jeg har Magister Ralphus Beritus' øre - jeg hjalp ham med at tilfredsstille et ... skal vi sige raffineret behov. Jeg foretrækker at planlægge frem i tiden, ser De, og hvis De insisterer på at bringe mig for en dommer, vil Herr Beritus naturligvis få det at vide.

Men De sveder jo - vil de låne mit tørkælde? Det er importeret silke.
Hvor var vi ... jo. Og det kunne jo tænkes, at De blot havde fabrikeret disse anklager for at dække over, at De faktisk havde forsøgt at forulempe min person. De ser ud som om jeg har ramt plet? Ikke? Nuvel, men uanset hvad din svinske hemmelighed er, så ved jeg, at du har den - så lad være med at spille fornærmet! Betragt dette som aflad. Vi tales ved.

Aristocrat, level 3, 29 år

Ability	Score	Modifier
STR	9	-1
DEX	16	+3
CON	11	
INT	14	
WIS	12	
CHA	18	+4

Skills	
Appraise	+3
Bluff	+8
Disguise	+6
Escape Artist	+5
Forgery	+3
Gather Information	+6
Hide	+2
Listen	+6
Move Silently	+7
Open Lock	+5
Perform	+6
Pick Pocket	+4
Ride	+4
Search	+2
Speak Language (Breton)	
Spot	+4

Feats

Alertness

+2 til Listen og Spot (er inkluderet)

Quick draw

Træk dit våben som et Free Move

Weapon finesse

Angrib med DEX Modifier istedet for STR (kun med rapiren)

Saving Throws

Fortitude	+1
Reflex	+1
Will	+3

Initiative +3

	Weapon	Attack	Damage	Critical	Range
AC 13	Rapier	+6	1d6-1	18-20/x2	
HP 20	Dagger	+2	1d4-1	19-20/x2	10'

En høj, elegant ung mand med lyst hår og velordnede barkenbarder og stubbe. Han går aldrig i andet end topmoderne skræddersyet tøj (han har en god kontakt) og bruger de nyeste parfumer. Nogle gange har han dog brug for at lette trykket, og så trækker han i et usselt antræk, der afslører en tatovering af en stiliseret ørn på underarmen. Lige nu har en smuk vinrød frakke med subtile blomster-broderier og en lidt flamboyant hat med en fjer.

Han fægter med rapir, og i en fold i frakken sidder en stilet, der med et øjeblikks varsel kan trækkes frem. Han har desuden en simpel, men smukt blank brystplade.

Det er almindeligt kendt, at drager har gift i årene, salamandres indre er glødende lava, og adelsfolks blod er blåt. Olivers er rødt, men serveret i det rette krystalglas vil folk tro hvadsomhelst. Og Oliver har lært, at medens ikke alt der glimter er guld, er det heller ikke altid ædle metaller tager sig skinnende og blanke ud. Sandheden er, at Oliver ikke er helt sikker på sin afstamning og billedlige karat. Han voksede op i Shallya-kloster, på et fattigt børnehjem udenfor Altdorf - han var vel egentlig en meget almindelig, sød og uartig knægt, der kunne have vokset op som munk eller fået job som arbejdsdreng og måske engang en læreplads. Men da han var ti, slog et lyn ned i hans liv: det viste sig, at moder Ulricke ikke var hans rigtige moder. Det var i stedet den fine dame, hvis ankomst havde sat klostret på den anden ende: Komtessen af Liedersachs-Albrügge. Det vil sige, hun holdt sig i drosken, medens hendes tjener købte Oliver fri. Hoffolk mødes, skøn musik opstår, og endnu en lille bastard sættes på tempeltrappen.

Komtessen var ude af stand til at være moderlig overfor sit afkom og kunne af hensyn til sit gode navn & rygte heller ikke anerkende ham, men hun blev ham en hemmelig mentor og lod til at svælge på sikker afstand i sin egen skiftende tilstand af dårlig samvittighed og selvretfærdige velgørenhed. Oliver forstod med det samme det hykleriske spil og med et slag var han en anden - livsklog og bitter. Han har lært sig alfabetet, etikette og et kynisk livssyn, der har båret ham langt. Allerede som helt ung begyndte han at udnytte den magt, han havde overfor de pudrede kvinder, og deres hjerter, der blødte så medfølelse for de uvaskede masser. Han fortalte ikke, at han selv var vokset op blandt dem, men kunne detaljeret beskrive deres trængsler, og hvordan han selv arbejdede for deres bedste. Det gav ham penge, sex og kontakter. Han har ikke ledt efter sin fader, men diskret antydte overfor andre af hoffets libertinere, at han ved, at det meget vel kunne en af dem - derved kom flere penge men også fjendskab og foragt. Hvilket blot forstærkede Olivers had overfor hykleriet.

På den anden side er han selv blevet smittet, for han ville nødtigt undvære det luxuriøse liv, han lever nu, til fordel for fattiggården. Men han mænger sig alligevel med pøblen, og kan også føle sig hjemme der - og han foretrækker det så råt og beskidt, som han kan finde det - måske en slags afsoning for sit held. Det har også betydet nogle skumle kontakter, og Oliver har lært sig lidt forskellige fuserier og tyvetricks. Alt i alt har han kunnet leve det søde liv, men uden langsigtede investeringer eller landbesiddelser, er man aldrig rigtigt etableret - og de til tider tvivlsomme indtægtskilder har gjort ham til noget af et sort får ved hoffet, og komtessen er bgyndt at ignorere ham. Han har dog sat alt hvad han har kunnet skrabe sammen af penge i et forretnings-eventyr. Og hvis det ikke giver pote, må han snart begynde at se vænne sig til tanken om et liv på gaden.

Leitstern

Når Oliver får nok af det skabede liv blandt Imperiets bedsteborgere er der et sted, hvor han altid kan finde fred fra det forløjede og det pudrede: havneknejerne. Hvis en mand er et svin, siger man det til ham, en kæling får værdien af sit fjæs og sine patter afregnet i klingende mødt og selv svindlerne er til at stole på - de snyder altid. Og han elsker løgnhistorierne - om de store have, søuhyrerne, de fjerne kyster der glimter af ædle stene, men som man aldrig kan nå - kun grundstøde på, udødelige søfolk i skibe med utallige sejl - og udøde søfolk i tang-slimede galajer, om sirener og havfruer, og Manann der spidder skibe der vover sig for nær Enden på sin trefork. Han har drømt om at stikke til søs. Bare skippe hele det falske liv ved hoffet og glemme hans stigmata: bastard. Men på de selv samme knejper, hvor havet romantiseres, står også realiteterne malet i ansigterne på de hærgede og hærdede mænd: deres rådne tænder, vejrbidte læderhud, de manglende lemmer - tabt til koldbrand, pirater eller hajer - blodsygdomme fra billige skøger, ar fra den nihalede, blod i spyttet fra for meget billigt sprut. Kunne man bare lade sejlerne om at sejle og så alligevel mærke friheden på det uendelige hav ... der kom Leitstern ind i billedet. Oliver har øget sine fiduser for at kunne de sin del af investeringen - lidt flere falsknerier og mere ublu afpresninger. Det har givet afkast, men også ændret hans status fra "irritation" til "problem" blandt adskillige magtfulde adelsfolk.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine venner

"Vil det sige", braldrerede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopold til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til feje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelænede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrulffs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmsk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var sønderligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Du blev opmærksom på Gustav for snart fem år siden, da han talte ved en velgørenhedsfunktion og antydte en kritik af tilhørernes moral - der var mange fremmedord og subtile vendinger, men det talte lige til dig. I blev venner, og snart kom de andre til - åndsfæller og våbenbrødre. Jeres baggrunde er vidt forskellige, men du ser klart den sammenhæng, at I hver på jeres facon stræber efter at bryde ud af jeres klasse og forventede rolle. I vil noget større. Men der skal penge til, og nu har I fundet vejen.

Gustav Schwartzwald-Oben

Fra en lidt provinsiel baggrund, men Gustav er selv en gennemført kosmopolit. Måske lidt intellektuel, men han er på sin vis lige så snedig og god til at bruge ord som du. Og så er han uden frygt, hvor du må være mere forsigtig.

Alexander von Beck

Arving til et lille uroligt baroni østpå, og han er delvis incognito for at undslippe balladen lidt. Du mødte ham på en jagt for år tilbage. Han er ikke som de fleste snobber ved hoffet - mere ærlig, mindre skabet.

Leopold Pelrovis Weiss

Ambassadør for det lille fyrstedømme Pelrovia. Nedstammer en efter deres forhold fornem familie, men i Grænselandet (syd for Imperiet), hvor han kommer fra, har det mere med reel magt at gøre end diffuse titler. Han har desuden kontakter til smuglere.

August Nordburg Nebel

Han er akolyt i en hemmelig orden under Morr-kirken - templer og klostre giver dig myrekryb, men August er nu ikke så slem. Faktisk har du en mistanke om, at han kun er med i ordenen for at undslippe den militærtjeneste, der er tradition for i hans familie. I så fald: godt gået.

Viktor Krieglietz

Som granfætter til Storhertugen af Talabecland kunne Viktor være en af fjenden, men han er helt sin egen - svær at definere, og det er måske derfor, at du respekterer ham. Og så er du sikker på, at han en dag vil blive en magtfuld troldmand, og dem skal man ikke pisse på.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

Mikaela Spurtzhofen var kun 14 år, da en dæmon tog ved hendes krop indefra og åd hendes liv. Lægen, guvernanten, præsten - alle lyttede på skift til hendes hæse åndedræt og hjælpeløse hosten og kaldte det kihoste, lungesygge eller andet vrøvl. Kun Oliver kendte hendes hemmelighed: Hun var syg af godhed. Hun havde forelsket sig i Oliver året før, og med hans blik for slags, vidste han det med det samme - det var kun en leg for ham, en hengivenhed som han var smigret over og måtte gengælde. Og han overvejede vel også at bruge det en dag. Men Mikaela var vedholdende, og da hun endelig en dag tog sig mod til at åbne sig overfor ham, var det med en sådan åbenhjertighed, at Oliver skammede sig over, hvor lidt hun havde betydet for ham. Der var en verden af skræmmende labyrinter, en intuitiv fornemmelse af dødens mysterie og en sandhedstørst, der overgik Olivers i det barn. Men hendes dæmon levede i den samme stædige, barnlige visdom. I starten var det mareridt, og Oliver sad ofte og talte hende i søvn. Men det klarsyn, der lod hende se mørket, åbnede hende også for det, og efter nogle måneder var alle hendes ord så hjerteskerende rigtige, at hun begyndte at synes som besat. En aften på hendes kammer blev det for meget, og Oliver kaldte hende ond og et Kaosbarn. Et øjeblik genkendte han noget i hendes øjne - som da han fik sin sande moders navn, og hans liv op til da kaldt en løgn. Fra da af døde hun lidt hver dag, og kun Oliver vidste, at hvis han ikke havde dræbt et uskyldigt barn, måtte det have været en dæmon i hende - det valgte han at tro.

Refleksioner

Du er Olivers skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Ærlig >> hadefuld og smålig
 Charmeur >> misogynist, der kynisk udnytter kvinder
 Kritiker >> hykler, der ikke er bedre selv
 Spændende >> har skabt sit image på løgne

Skyggen hader dybest set kvinder - selvom Liva skulle være undtagelsen, ville han alligevel af netop den grund sætte en ære i at hade hende. Men naturligvis skulle han forføre hende først - og i kraft af hendes overmenneskelighed ville det være en så meget desto større udfordring - og hendes fald dybere.

Af udseende virker han først mere elegant end nogensinde, men i takt med at hans klæder bliver finere og mønstrene mere komplekse, kommer også flere sprækker i facaden. Makeuppen krakelerer og skønhedspletten bliver en vorte. Der kommer skæl på hans bare hud - tungen kløves, og hans øjne bliver kolde sprækker som hos en slange. Til sidst i scenen fremstår han som en koldblodet øglemand.

Viktor Krieglitz

Det skal du ikke tænke på, søde, jeg betaler.

Men som jeg var ved at sige - der var tale om en person af en vis stand, men jeg kan ikke sige hvem. Nej, betydeligere. M-m, vigtigere. Åh, du er håbløs - det var en Elektor, for pokker! Hahah. Giv mig et kys.

Nå, men, han fandt altså morskab i sine jagter med Papa. På en udflugt i Ostermark sker der så det, at vi træffer på nogle ildelugtende bæster, som af alle ting viser sig at være -- hold op med at afbryde! Nej, ikke mutanter - kislevitter! Hahah! Ja, netop!

Nå, men, jeg satte en pil i den ene - jeg var vel at mærke kun 13 dengang. De var selvsagt alle meeeget imponerede. Forleden så jeg så denne Elektor igen, "ah, den unge Krieglitz - har De stadig Deres magiske Fingerspitzgefühl?", spurgte han. Ja, det var vanskeligt ikke at komme til at le. Han skulle bare vide ...

M-hm, hvad? Ja, naturligvis skal jeg arve ... nej, selvsagt ikke - du er jo min elskerinde. Her er lidt til en pæn kjole - jeg skal altså nå den kur på paladset. Tjüs!

Aristocrat, level 3, 29 år

Ability	Score	Modifier
STR	10	
DEX	12	+1
CON	13	+1
INT	18	+4
WIS	11	
CHA	14	+2

Saving Throws

Fortitude	+1
Reflex	+1
Will	+6

Initiative	+1
------------	----

Skills	
Alchemy	+7
Decipher Script	+7
Diplomacy	+7
Innuendo	+6
Listen	+6
Ride	+6
Search	+6
Speak Language (Classical, Tilean, Arcane: Magick)	
Spellcraft	+10
Spot	+6
Use Magic Device	+6

Feats

Expertise

Flyt 1-3 fra dit Attack til AC (kun med rapier)

Improved Disarm

Kan afvæbne uden at blive udsat for et Opportunity Attack

Iron Will

Will Save +2 (er medregnet)

	Weapon	Attack	Damage	Critical	Range
AC 11	Rapier	+4	1d6	18-20/x2	
HP 23	Dagger	+4	1d4	19-20/x2	10'
	Crossbow	+5	1d8	19-20/x2	80'

Viktor har smalt ansigt med mørke øjne. Han er lidt højere end gennemsnittet. Han har mørkebrune krøller og en antydning af stubbe. Han klæder sig konservativt og næsten altid i sort, gråt eller jordfarver. Men det er til gengæld altid dyreste og fineste kvalitet, og selvom han ikke er ekstravagant med det, er der hvad der skal være af brocher, sten og perler. Som nu, hvor han har et sort sæt med tilhørende skråhat - pyntet med perler og sølvtråd.

Hans rapir er estaliansk, daggerten et slægtsklenodie, og hans elfenbensindfattede armbrøst en gave fra prinsen af Ostland. Han har en sort brystplade med Krieglitz-våbenskjoldet indlagt med guld i graveringerne (en ørn med krydsede sværd i klørne).

Viktor blev født som nummer fjorten i arvefølgen til kejsertronen (som godt nok ikke formelt nedarves, men alle ved jo, at det gør den alligevel - hvis elektoratet kan slippe for at tænke, gør de helst det). Det varede i et par timer, for det omkring den tid, hvor Dieter blev afsat, fordi han havde tabt Marienburg. Nuvel, tingene kunne have set værre ud. Størsteparten af Imperiets borgere ville ihvertfald misunde ham opvæksten på Schloss Lorbeeren. I enhver tænkelig dagligdags husholdningsfunktion var en person ansat til at adlyde Viktors mindste vink, og da der ikke kom søskende til var det en blivende tilstand gennem hele hans barndom. Der var ikke tale om at forkæle, for det er ikke et ord, der har nogen betydning i det sociale lag - men det er ikke forkert at sige, at Viktor aldrig savnede kilder til stimulering. Alskens fritidsforhold, privatlærere, teater, børnefester, festdage i landsbyen arrangeret specielt for ham og et hav af gaver. Sådan var det bare, og derfor betragtede Viktor hele verden som værende sådan.

Og det er den ikke, hvilket efterhånden skabte en indre uro. Han begyndte at teste grænserne for hans gyldne bur, blev interesseret i rejseberetninger, studerede historien, inviterede trubadourer til og lyttede ikke mindst til troldmænds metafysiske forklaringer om verdenens sande sammenhæng. Som syttenårig insisterede han på at få sin egen økonomi og fik det naturligvis. Han tog omgående på en lang dannelsesrejse rundt i Imperiet og Marienburg, hvor han så på kunst, historiske monumenter, overhørte forelæsninger af berømte tænkere, hjalp med at bygge et helligskrin, deltog i forsvaret af en vejkrø, der blev angrebet af orker, havde sin første kvinde og afsluttede med at donere rundhåndet til Sigmar-katedralen i Altdorf og sværge kejseren sin troskab efter gammel skik. Og så slog han sig ned i hovedstaden.

Han havde set verden, høj som lav - ihvertfald den del af den, der i følge eksperterne betød noget - og var stadig sikker på, at der måtte være mere. Hans udlængsel var midlertidigt stilnet af, og han tvivlede desuden på, at han ville finde andet end "mere" - og ikke noget "andet". Så i de senere år har han søgt indad - eller opad, alt efter hvem man snakker med: han har vendt sig mod magien og er begyndt at ane, at der vitterligt er mere mellem himmel & jord. Tutorernes lektioner koster ham store dele af den trods alt ikke uudtømmelige formue, og han kan ikke rigtigt presse forældrene for mere uden at dedikere mere tid til Krieglitz-slægten - familiebesøg, politik og fester, den slags - og det gider han ganske simpelt ikke. Bevares, livet ved hoffet er da udemærket adspredelse, og han sætter stor pris på den udsøgte kvalitet, der er at finde overalt. Men også det koster, og hans studier kræver så meget af hans tid, at der ikke rigtigt er overskud til at finde en fast indkomst. Nu har han imidlertid endeligt fundet den perfekte løsning, der tillader ham at tjene penge, samtidigt se mere af verden og søge efter den eksistensielle mening med alting.

Leitstern

Da Viktor fyldte 16 år, forærede hans fader ham en tur i en luftballon. Det var på alle måder en sanselig, begivenhedsrig dag - middagsretterne, de flamboyante gæster, gaver der ville ruinere et mindre baroni, fyrværkeriet, vin med mere, for ikke at tale om Doktor von Ente og hans dværge-assistenten, der havde gjort det muligt at snyde naturens orden. Ballonen var forankret og bevægede sig kun opad, men det var stadig en uforglemmelig oplevelse, og han har mange gange forsøgt at beskrive udsigten. Men en ting har han aldrig sat ord på: Fornemmelsen da han så Verdens Ende. Kartograferne siger, den ligger mod øst i form af en gigantisk bjergkæde, men Viktor så den klart og tydeligt mod vest: Han kunne skue ud over havet mange mile borte, og et sted derude knækkede virkeligheden som en bue, der er spændt for hårdt. Verden var som en skive, og hvor den endte foldede den sig tilbage om sig selv, og himmel og hav stod i et. Du fik et glimt af det, der ligger hinsides verden. Og medens de andre har snakket om rigdomme, udbytte, Terra Incognita, spænding, fremsynethed, så har han nikket og tænkt på horisonten, vel vidende at de ikke ville forstå ham. Men for Viktor bliver Leitsterns jomfrufærd kun et eksperiment - elverne, siges det, rejser allerede frit på alle havene, vandspyende havdrager hersker uhindret over dybet, alt imedens visse kættene og gale troldmænd hævder, at Verden ingen Ende har. Hvad er sandt? Hvor ligger grænsen - hvis den findes? Og hvordan kommer man over den? Det er rejsens sande mål for Viktor.

Leitstern er det projekt, der har samlet dig og dine venner. Det tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Havnebyen Marienburg udnyttede sin position og de nye muligheder for rigdom til at rive sig løs fra Imperiet, der dog under kejser Wilhelm II nu er trådt ind i en ny renæssance for videnskaben og kunsten. I tror på, at der er flere verdner at opdage - i rigets og fremtidens tjeneste. Det kræver blot det rette skib. Det er et ambitiøst projekt, der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i Altdorf. Carroburg ligger dels tættere på havet, og dels er der ikke så befærdet af konkurrenter. Leitstern er en smuk galeon, der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Men noget mangler ...

Dine Venner

"Vil det sige", braldrede Oliver, "at De, min herre, ville lade denne Fraülein møde sin skæbne alene?" Barpigen rev sig løs fra hans greb og fortrak hastigt med det seneste sæt tomme vinflasker. Oliver lod sig ikke mærke med det, "for så tror jeg, at vi to skal veksle ord."

"Ja, det er nok slut med kontanterne", hviskede Leopold til Viktor. Leo brugte en flig af sin kappe til feje slatter og aske af bordet og beskæftigede sig med en dåse, der angiveligt indeholdt snustobak. Han havde en evne til at virke uinteresseret, når andre førte sig frem. Viktor kommenterede det fra sin tilbagelænede stilling med en lav latter, der undslap komebatanternes opmærksomhed. Han nød diskussionen som en omgang let gøgl på markedspladsen - fornøjeligt men ikke ligefrem stor kunst.

Gustav flettede sine fingre og efterlignede fader Gjerrullfs nasale doceren, "kære lille ven" - flere omkring bordet kvitterede med en latter ved lyden af den velkendte parodi - "det, vores tapre riddersmand mener, er jo blot - og ret mig hvis jeg tager fejl, men det gør jeg vist ikke - at solen skinner mere på sydsiden, og ergo må man dyrke sine frugter der."

Leo markerede med et nik i retningen af barpigen og en uopdragen håndbevægelse hvilke frugter, der var tale om. Han sendte derefter den særlige snustobak rundt - han havde selv det blanke blik, der afslørede, at han havde taget en spids derfra.

August ignorerede afbrydelserne med stoisk ro og et smil. Først nu lænede han sig frem mod den rødkindede Oliver og sagde, "jeg er ikke mindre mand end De, herr Gildhauser, og hun ville naturligvis intet have at frygte i mit selskab" - flere sjofle udbryd, efterhånden som snusen nåede rundt - "jeg siger blot, at vi ikke kan redde verden en person af gangen."

"Vås!" Oliver sprang op og bankede i bordet. "Det er netop den eneste måde at redde verden!"

"Men en gestus er ikke nok, Oliver." Alexander var som ofte før den sidste til at blande sig, men hans rolige stemme fik stilnet det stormløb af kritik, der skulle til at rejse sig mod Oliver. Tjenestepigen benyttede det stille øjeblik til at bringe en ny omgang. Alex nikkede et tak, før han gik videre, "kun hvis den gestus er stor nok til at betyde noget for andre end pigen selv."

"Ah, symbolet - helgenskikkelsen, som Lübecks 'Johanne von Aren-skikkelse'", mente Gustav.

"Eller da Magnus kyste præsterne i Middenheim og fik folket bag sig", indskød August nikkende.

Viktor nikkede og løftede sit glas til hilsen. "For den Store Gestus."

"Og barpigens ynder - det er dog dem, for hvem vi gør den", tilføjede Oliver skælmisk og indhalerede en spids.

"Ska' så'n en flok bøsseka'le snak' grimt om Inger?!" En flok hærdebrede stamgæster var kommet på benene og stod nu som en række af truende, let svajende træer foran de unge drikkebrødre. Barpigen virkede ikke som hun var særligt interesseret i, at nogen skulle forsvare hendes ære, men hun var glemmt nu - det var en sag mellem mænd.

Som én vendte de seks unge mænd sig mod den ophidsede flok. "Mine Herrer", sagde Alexander henvendt til sine venner, tømte sit glas og kylede det i ildstedet, "for det gode eksempel." De var forenet i en større sags tjeneste ...

Nyankommen til Altdorf var en af de første, du mødte, Oliver. Han viste sig at være en allestedsnærværende livsnyder, og efter endnu en række introduktioner er I nu en hel lille klike af unge, progressive og dannede drømmere med et fælles håb for en bedre fremtid for Imperiet og jer selv. I samles lige gerne omkring sociale, kulturelle eller politiske begivenheder - det handler om at bevare et åbent sind - hvilket har ført naturligt frem til jeres nuværende store fælles projekt.

Oliver Gildhauser

En gennemført livsnyder, og han lader imodsætning til dig selv på mange måder at være tilfreds med et liv i luksus. Men han har afsløret, at der gemmer sig en dyb utilfredshed, der kommer til udtryk udlængsel og oprør.

Gustav Schwartzwald-Oben

Fra en landejer-familie i Schwartzwald - en lidt provinsiel baggrund, men Gustav har gennem sine studier ved universitetet skabt respekt om sig selv som debattør. Han deler din søgen efter viden, men du har lidt vanskeligere ved at se, hvad hans endemål er.

Alexander von Beck

Arving til et lille baroni østpå, hvis interne stridigheder han har valgt at tage en pause fra. Han går stille med dørene, men engang imellem er der en eftertænksomhed i Alex, der antyder, at også han fornemmer en verden hinsides - men ganske nær - denne.

Leopold Pelrovis Weiss

Ambassadør for det lille fyrstedømme Pelrovia i Grænselandet (syd for Imperiet). Vel lidt i sådan en position din familie gerne så dig. Selvom de selvfølgelig ville være mere snobbede omkring det end Leopold.

August Nordburg Nebel

Har brudt med sin families krigertradition for at eventyre og kæmpe for det gode. Og så kombinerer han det med det esoteriske: tjener i en hemmelig orden under Morr-kirken.

Drømmerejsen

Du er i drøm. På en rejse. Billeder og minder presser sig på tilsyneladende uden sammenhæng. Der er en kvinde i drømmen - du kan ikke se hendes ansigt, men hun minder dig om noget ...

Da Viktor så verdens kant, forstod han, hvordan rejsen dertil ad overfladen ville være umulig og uendelig - men han kunne næsten røre ved skyerne, og de strakte sig ubesværet til Enden, hvor Evigheden begynder. Dér og da så han i den fjerne kimning et glimt af Himlen - hvor fuglene var åndevæsner, guderne måtte vandre, og han ville finde fred & lykke efter livet. Siden den dag har han følt sig sikker på, at mennesket - ihvertfald nogen af dem - havde en beskyttende kraft, der skulle ledsage ham gennem livet og til dødens port. Det er denne fornemmelse af en usynlig ven, der har givet Viktor hans selvtillid - og hans fornemmelse for den anden, den magiske, verden. Når han ligger under edderdunsdynen og har fornemmelsen af at falde, er det denne veninde - for det forestiller han sig, hun er - der tager ham i hånden og lader ham falde sikkert og nyde faldet. Eller i flokken af rygstikkere og sykofanter til taffel på slottet, hvor flere vil ham det ondt end godt, anes hun, smilende.

Refleksioner

Du er Viktors skygge. En ond troldspejling af hans bedste træk:

Velovervejet >> fordi han ikke vil tage ansvar
Rig >> udbytter sine undersåtter
Drømmer >> syrehoved
Grænsesøgende >> umådeholdenhed & dødsdrift

Skyggen interesserer sig ikke for mennesker - uanset deres køn. Men deres sjæl, derimod ... Og Livas er da bestemt et prægtigt samlereksemplar. Han vil som en nøjeregnende alkymist adskille sjæl fra legeme, om nødvendigt dissekere eller destillere hende. Eller for den sags skyld købe sig til sjælen.

Fremstår betragtede og ophøjet. Hans kappe er løs og flagrende, som fanget i en vind. Det viser sig at være vinger - han kommer mere til at ligne en kold engel. Men kulden bliver dødningeagtig, og efterhånden som hans ansigt bliver mere vampyrlignende, bliver vingerne mere som en flagermus'. Hans hud brænder sort i lyset, og under det bortbrændte hår skyder knoglede horn frem. I løbet af scenen forvandles han til den klassiske dæmon - hornet og bevinget.